Vremea asteptarii

UNU

Sa te urnesti din loc. Oriunde si oricum. Spre acasa si spre nicaieri. Doar purtat de dorul nestins al unei asteptari nesfarsibile. Pentru care merita sa alergi dintr-un capat in altul al lumii. Doar pentru asta merita sa te urnesti. Si Rudi se urneste.

- Pasaportul va ramane in seiful nostru, il anunta functionara zambindu-i profesional. Pe durata tranzitului puteti folosi creditul Vamii. Va dorim un ragaz placut.

Surasul ei este alb, dincolo de el ghiceste Rudi ragazul pe care si l-a dorit, pe care l-a visat in timpul cat s-a urnit. Nu are bagaje, la ce i-ar fi fost de folos bagajele intr-o lume precum cea in care ajunsese? Se strecoara din fata ghiseului apoi se intoarce cu gandul sa multumeasca functionarei. Aceasta era insa deja ocupata cu altcineva. Se rasuceste pe calcaie si cauta din priviri iesirea. Dincolo de aerul albastriu. Dincolo de cerul prafos care abia se zareste prin sticlele inalte ale salii. Un individ purpuriu il trage de maneca.

- Probleme, ceva? Dorinte?

Maniera celor de pe Torr. Atenti, oricand gata sa-ti ofere ceva, un gand sau un lucru sau un suras tamp. Da din umeri.

- Nu am nevoie de nimic, multumesc.

E inghiontit din spate si-si vede de drum prin sala de asteptare. La iesire este intampinat de o armata de cersetori.

- Dorinte, ceva? Om bun? Torrian frate?

Ii ocoleste dezgustat, culoarea pielii lor ii provoaca un sentiment de nesiguranta. Se opreste pe un peron in dreptul unui taxi. Urca in vehicul fara sa fie invitat. Un taxi este scump. Are telefon, climatizare si un plastic gata sa murmure: "te-am asteptat… daca ai sti cat te-am asteptat". Formeaza un numar, pe ecranul din fata lui litere albastre anunta LINIE INEXISTENTA. Priveste mesajul ca si cum intelesul ii scapa. Sau ca si cum alt sens, tainic dar cu atat mai infricosator, se ascunde in spatele acestor cuvinte.

Formeaza alt numar, imaginea se modifica, un chip binevoitor, ochi negri, buze rosii, obraji albi.

- Salonul de cosmetica EDDA, buna ziua…
- Arati nemaipomenit, Edda, se adreseaza el imaginii.
- Dumnezeule, Rudi! Cand ai sosit?
- Acum, ii raspunde. Si sunt ostenit. Pot sa trec sa te iau?

Fata se incrunta un moment, priveste peste el, de fapt priveste undeva intr-un loc unde Rudi nu se poate uita, parca o lume intreaga se intinde in fata ei iar el niciodata nu va alerga sa-i intalneasca privirea acolo, in deasupra ochilor ei.

- O sa ai de asteptat… Salonul este plin, e mult de lucru, rosteste Edda.
- O sa astept, am sa fiu rabdator.

Chipul ei se risipeste lasand intunericul sa potopeasca ecranul. Atinge cu degetele

sticla murdara. Cu o clipa inainte acolo fusese Edda. Iar acum nu mai era decat oboseala lui. O bura de ploaie acopera cuprinsul, taxiul porneste domol, leganat Rudi se lasa impins catre somn. Adoarme si visele lui sunt atat de cumplite incat simte ca nu exista cuvinte care sa le descrie. Viseaza cum viseaza ceea ce niciodata nu ar indrazni sa rosteasca cu glas tare.
- Dorinta ta este gata la destinatie.
Se trezeste nedumerit. Soferul taxiului ii ranjeste din oglinda retro. Isi drege vocea.
- Am creditul Vamei, spune el turtindu-si inelarul stang pe contor.
Chipul purpuriu al soferului pare sa zambeasca. Ar putea crede ca este cel mai fericit doar pentru ca l-a purtat pe
Rudi Kvala de la Port la SALONUL EDDA.
- Asa e bine si asa. Catre mine este greu si probleme. Atunci ceva?
- N-am marunt, mormaie Rudi si coboara din cabina.
TANTRA, FRUMUSETE, REGASIRE.
Firma uriasa impunge cerul acum liber de nori. Vitrina salonului de cosmetica se intinde jur imprejurul turnului dand impresia ca acesta pluteste de fapt la cativa metri de sol. Imagini se perinda in dosul vitrinei, nimic nu este stabil, centru de interes se deplaseaza la intamplare si cumva atatator. O membrana fina intruchipeaza usa. Patrunde prin himenul transparent, fiori ii incretesc pielea, o soapta ii da ocol.
"Ai venit? Bine ai venit".
Un hol suficient de mare sa te simti departe de oricine. Masute joase, perne risipite printre ele, multe doamne zbarcite, putine fetiscane stau intinse pe perne asteptand. Este masurat, analizat, apreciat, evaluat, dezbracat, pipait in mai putin de o clipa. Apoi iese din centrul atentiei. Un plastic ii rasare in cale. Trupul ii este gretos de perfect.
- Ai venit pentru mine? intreaba Rudi amuzat.
- Acesta este un salon de cosmetica autorizat de Inalta Tutela, salonul este eficient si moral. Spuneti numele.
- Rudi Kvala, credit vamal, in tranzit prin Torr… Ne tavalim aici sau ne bagam intr-un hogeac, undeva?
Plasticul zambeste dupa care reia secventa cu care il intampinase. Plastic ieftin si prost, ce sa stie el despre dorintele unui barbat ca Rudi care tocmai sosise de dincolo de spatiu.
Un perete se umfla in apropierea lui si se desface cu un sunet moale, aproape lichid. Apare Edda, chip alb ca moartea, suras rosu, umed.
- Tu… spune ea si atat.
Il saruta cu gura intredeschisa, il soarbe precum o bautura pe care o intalnesti doar odata in viata si despre care ai auzit ca este adusa de dincolo de lume si de cer. Il trage apoi de mana prin peretele din care iesise. Se strecoara printr-un uter intortocheat, ajung intr-o devalmasie de perne si de covoare zburatoare. Il invita sa ia loc, el se intinde cum ii vine si admira trupul Eddei.
- Ce preferi sa bei? il intreaba.
El tace.

- Ce bei?! Insista Edda. E urarea mea de bun venit, nataraule!
- Ca pe vremuri, Magnifico… Alcool pur.
Covorul freamata sub el, Rudi se ridica si ia paharul din mana Eddei.
- Te-ai pricopsit, spune el. Se castiga bine din babele incretite care te viziteaza?
- Badaranule, rade Edda. Mitocanule! Ai strabatut lumea doar ca sa-mi spui asta? Credeam ca-mi vei spune ca doar pe mine ma preferi sau cat de dor ti-a fost.
- Dor si sete mi-a fost, Magnifico. Ca pe vremuri.
Rudi goleste paharul si stomacul i se topeste intr-un vartej cald si uleios.
- Sete de mainile tale, Magnifico, continua stergandu-si ochii. Sete de trupul tau. Sete de linistea bratelor tale. Sete de coapsele tale… Mi-a fost dor de bogatia ta, Magnifico. Dar acum eu insumi sunt bogat…
Un sunet argintiu, un clinchet de clopotel de sticla se aude din spatele Eddei.
- Asteapta, il opreste ea pe Rudi si se retrage spre peretele elastic.
"Edda, este dorinta pentru multi, asa aici, daca vrei cand, tu stii". Edda asculta cuvintele fara noima dupa care se intoarce.
- Trebuie sa plec, Rudi, ti-am spus ca am mult de lucru… Macar asa sa simti si tu un pic din ceea ce simt eu cand te astept pe tine.
- Nu, Magnifico, nu pleca… Da-le un plastic cu chipul tau si ramai, nu ti-am spus cat de sete imi este de tine?
- Ai spus ca vei avea rabdare, baiatule.
Ochii ei negurosi se tulbura pentru o clipa, o bataie de pleoapa alunga tulburarea Eddei, chipul i se insenineaza.
- E prea cald aici, parca as fi intr-un pantec. Am sa te astept in oras. Mi-ar placea sa ma gasesti…
- Orasul s-a schimbat mult, Rudi, ai sa te pierzi. Iar eu nu stiu sa caut, stiu doar sa astept.
Edda, inalta, palida, pleoape stravezii si totusi… atat de frumoasa. REGASIRE, FRUMUSETE. Rudi se gandeste la mainile ei, odihnite si pricepute. La gura ei puternic tusata. Si gandul lui imbratiseaza ceea ce vede.
- Nu mai este ca pe vremuri, Magnifico.
- Asa sa fie oare? Atunci la ce bun asteptarea mea?

*

Rudi prefera un autobuz. Se lasa imbrancit si imbranceste, chipuri purpurii il impresoara. Ii place sa creada ca ghiceste dispret, rusine si admiratie pe fetele celor care il privesc. O apa purpurie, se gandeste el. I se face loc pe un scaun, un individ sifonat ii latra la ureche.
- Sunt eu sunt, ceva gandesti daca mult cand te rog ce am.
- Mirosi urat amice, ii spune Rudi strambandu-se. Du-te mai incolo, n-am marunt.
Ii pare rau ca nu are marunt si imediat ii pare rau ca ii pare rau. Ar prefera sa nu-l mai bage nimeni in seama. Din pacate tot autobuzul se holbeaza la el. Chipuri purpurii pe care nici un sentiment nu alearga inafara de un zambet prostesc. Sau, cine stie, un zambet de o intelepciune suprema.
Coboara dupa cateva statii, se invarte in cerc, orasul se schimbase intr-adevar mult.

Opreste un trecator.
- De unde pot obtine niste informatii?
Nu primeste inapoi decat surasul acela de Buddha in vacanta.
- Informatii! Stiri! Ceva! Insista Rudi exasperat.
- Desigur, stiri, raspunde celalalt.
- Unde?!
- Vezi? Ceva, unde vezi? Eu sunt acolo, unde ceva stiri ai?
Rudi vede. Cladirea inalta, firme bilingve care i se deslusesc pe masura ce se apropie. TOTUL ESTE. Litere care par uriase se spulbera in aer una dupa alta. GENS UNA SUMUM. TERRA-TORR.
Se opreste in dreptul intrarii, nu se hotaraste daca sa paseasca dincolo de prag sau sa ramana pentru eternitate in mijlocul strazii, inconjurat de figurile purpurii. Goale, tampe. Asa crede el.
MULTUMIM, FRATE. TERRA-TORR. FRATE, UNDE ESTE MAMA? TERRA-TORR. MAMA, MUTTER, MOTHER. MAMICA, MUTTI, MAMUCIKA. TOTUL ESTE. MULTUMIM, FRATE.
Dar important este sa te urnesti. Si Rudi se urneste, intra prin usa normala. Un curent de aer fierbinte ii ravaseste parul in clipa in care trece peste prag. Un sir nesfarsit de comunicatoare se intinde in fata lui. Majoritatea sunt ocupate, dintre cele libere multe au interioarele eviscerate, manunchiuri de fire incredibil de subtiri se misca antrenate de curentul de aer permanent si par a reprezenta o noua forma de viata, anemone electrice in asteptarea vreunei marunte prazi. Larma din jur ii alunga oarecum gandurile, se scarpina peste obrajii teposi si se opreste in fata unui ghiseu. COMUNICARI SIGURE. GHIDARI DISCRETE.
Sticla ghiseului se aprinde, o functionara il priveste parca abia asteptand sa se reintoarca in intuneric.
- M-ar interesa…
- Numele, creditul, rosteste ea sever.
Chip alb (dar nu ca al Eddei), buze rosii (dar nu ca ale Eddei), ochi negri (dar nu ca ai Eddei).
- Rudi Kvala, credit vamal.
- Dorinta?
- M-ar interesa… Unde pot obtine informatii referitoare la neocoloni, intreaba el.
- Orice informatie rezonabila de la oricare comunicator public, ii raspunde functionara de dincolo de sticla ghiseului. Detalii deosebite de la Biroul de Relatii al Tutelei accesibil numai pentru neocoloni. Nu se admit tranzitori.
Ghiseul se inunda cu bezna. Resemnat se indreapta catre un comunicator liber, pipaie bodul aparatului pana ce ecranul acestuia se lumineaza.
- Nume, credit?
- Rudi Kvala, credit vamal.
- Dorinta?
Imaginea este proasta, chipul de pe ecran apare scaldat in culori aleatoare.
- Referinte despre Ana Kvala, nascuta Narmour. Neocolon.
- Un moment.

Un mesaj ii este prezentat sub chipul plat.
Cautare de nivel minimal: mai putin de trei minute.
Cautare de nivel mediu: mai putin de trei ore.
Cautare de nivel maximal: mai putin de trei miliarde de ani.
Selectati nivelul.
Ce-i ramane de facut? Trei miliarde de ani par a fi nimica toata. Asta presupune ca o va cauta in tot universul si dincolo de el? O va gasi oare, se intreaba indreptandu-se catre iesire. In forfota strazii, in fluviul purpuriu descris de multimea de chipuri fericite. Nu o va gasi niciodata, isi raspunde ratacind pe strazi. Pe cine sa gaseasca? Nu exista nimeni cu numele de Ana Kvala nascuta Narmour. Nici acum si nici peste trei miliarde de ani.
Il vede de departe, o namila de albinos trecand nepasator prin multime precum un slep printr-un mal sangeriu. Este evident ca pe el il cauta, individul se agata de privirea lui. Rudi face stanga imprejur iscodind cu ochii dupa un taxi liber. Nu zareste niciunul si-si da seama ca daca ar incerca sa scape alergand nu ar avea nici o sansa. Asa ca asteapta resemnat ca albinosul sa ajunga in dreptul lui.
- Frumoasa zi pentru plimbare, rosteste acesta.
- Au fost si zile mai bune, mormaie Rudi.
- Imi este permis sa te intreb incotro te indreptai?
- Acasa.
- Imi dai voie sa te conduc?
Fara sa mai astepte confirmarea il insfaca de un brat si-l taraste catre marginea trotuarului. Trecatorii strazii ii ocolesc de parca ar fi obiecte, nimeni nu pare sa bage de seama ce se intampla. O masina se opreste in dreptul lor. Este inghesuit pe bancheta din spate, alaturi de el se asaza matahala cu ochii rosii. In contrast cu trupul are trasaturi fine, un cap de aristocrat pe trupul unui gladiator.
- Te incanta o receptie de bun venit in onoarea ta? Am aranjat totul la noi, o sa-ti placa, suntem oameni primitori.
- Sunt convins, raspunde Rudi. Intotdeauna politia a fost o institutie primitoare si cu maniere desavarsite.
- He, he, rade albinosul, ma intreb cum de ti-a picat fisa ca sunt de la politie. Dom'le, tare destept trebuie sa fii. He, he, ce o sa ne mai distram…

*

O incapere murdara, cu mobilier vechi si prapadit. Este invitat sa ia loc in fata unui birou din lemn si care pute a tutun si a inca o mireasma pe care Rudi o identifica rapid: alcool. De partea cealalata se aseaza un personaj negricios cu o privire sinistra de parca tocmai a primit vestea ca peste cinci minute va exploda. I se ofera tigari dar Rudi refuza.
- Mda, aici la dosar zice ca fumezi.
- M-am lasat.
- Mda, Rudi Kvala, nascut Kvala… mda, terestru… tranzit pe Torr… mda, marfa containerizata. Marfa pentru cine, Kvala?
Rasfoieste mai departe un terfelog vechi, lui Rudi ii este greu sa accepte ca acela

era vreun dosar cu atat mai mult un dosar care sa contina referinte despre el. Fie tipii isi bateau joc dar intr-o maniera pe care nu o vedea deloc amuzanta fie nimerise intr-un balamuc unde toata lumea se credea ca face parte din politie.
- Nu stiu pentru cine, nu este de interesul meu sa stiu ce si pentru cine car. Asta este o chestiune elementara domnule… Sa inteleg ca sunt arestat? Celalalt nu ii da nici o atentie, isi afunda nasul si mai mult in hartiile vechi, cateva file ingalbenite se preling pe podea.
- Bine, spune Rudi incercand sa se ridice de pe scaun. Mi-a facut placere sa va cunosc, acuma am sa plec. Toate referintele despre mine pot fi gasite in Vama asta in cazul in care nu v-au trimis inca nici o informatie. Ceea ce ar fi de mirare. Acum am sa plec…
- Acum nu ai sa pleci nicaieri, ii raspunde politistul. Te-am intrebat ceva! Marfa pentru cine?!
- Am spus ca nu stiu si nici nu ma intereseaza! izbucneste Rudi. Nu-i treaba tranzitorului sa stie ce cara si pentru cine!
- Nici daca ai cara suflete de copii pentru ingerii infernului nu ti-ar pasa? Nu stii… Voi, astia de pe Terra va imaginati ca sunteti agreati peste tot, nu-i asa?
- Nu-mi pasa, raspunde Rudi, cum sunt privit in lumile pe care le tranzitez. Daca nu mi se aduce nici o acuzatie as dori sa plec. Ma conduce cineva sau caut singur iesirea?
- Nu te ambala, nu esti acuzat de nimic, verificam, atata tot.
- Ce sa verifici domnule? Daca m-am nascut si unde? Greu de raspuns, intr-adevar.
- Kvala… vocea celuilalt pare obosita, uscata si plictisita. Ca si cum ar fi din nisipul unui pustiu vechi de cand lumea si unde niciodata nu s-a petrecut si nu se va petrece nimic. Sunt satul de tipi ca tine. Iti imaginezi ca aici, pe cloaca asta esti un fel de chior in tara orbilor… Ai cazut din cer plin de dispret si cu nasul incretit de scarba. Asta verificam, sa vedem cat de mult nu-ti pasa de biata lume pe care o tranzitezi si ca sa stim cum sa-i pazim pe sarmanii care forfotesc prin oras de prezenta ta toxica.
- Nu sunt contrabandist, zambeste Rudi.
- Asa-i, nu esti. Cine este Edda Sabatini, nascuta Sabatini, fosta Kvala?
- O prietena.
- Cand ati divortat?
- Imediat dupa casatorie. Presupun ca toate acestea sunt cunoscute.
- Mda, asa scrie si aici, la dosar.
- De ce nu intrebi la Birourile Tutelei? Ei stiu chiar si ce nu am facut sau ce am vrut sa fac. In felul acesta scapam amandoi de o prezenta dezagreabila. Mi se pare mai corect asa.
- Mda, cum de nu ne-am gandit sa incercam sa intrebam Tutela?
- Am sa depun o plangere la Inalta Tutela. Oricum nu ai dreptul sa ma retii cat sunt in tranzit. Si nici nu am de gand sa ies din tranzit, ma asteapta curand un nou transport.
- Nu te retine nimeni, Kvala. Esti liber sa pleci, oricand si oriunde. Numai ca ar fi trebuit sa ne anunti, asa cum cere codul de comportament, despre fericitul

eveniment al casatoriei tale. Ne-ar fi placut sa ne bucuram impreuna.
- Nu sunt casatorit.
Politistul inchide terfelogul si-l aseaza grijuliu pe marginea biroului cu gesturi lente si chibzuite de parca de acea aliniere ar fi depins viitorul universului.
- Asa stiam si noi. Cine este Ana Kvala, nascuta Narmour?
- Nimeni.
In incapere apare albinosul.
- Probleme, sefu'?
- Noo, tocmai se cerea dat afara. Esti amabil sa-l conduci pana in strada?
Este insfacat de haine si tarat prin coridoarele murdare si prost luminate dupa care este azvarlit pe caldaram.
- Putin respect, maraie Rudi. Sunt mai mare in grad ca tine.
Albinosul ii zambeste.
- Pot sa te mai azvarl odata dar fara respect care-i diferenta.
Pret de cateva minute priveste in lungul strazii, dezorientat nu stie incotro sa se indrepte. Este acostat de un individ purpuriu care il ia de mana.
- Fericire la capat, tu aici de acolo.
- Ce vrei?!
- Edda este, chemare dorinta catre vino.
Se lasa condus pe strazi fara nume, bulevarde uriase, traverseaza pasarele care par a sta sa se franga peste hauri intunecate, trotuare de mare viteza ii alunga catre centrul orasului, firmele zburatoare sunt din ce in ce mai mari, cuvinte din lumina tasnesc din caldaram si se pierd in inaltul cerului. GENS UNA SUMUM. Torianul strabate nepasator acest spectacol, Rudi ar mai zabovi sa citeasca toate acele cuvinte: TERRA-TORR, DULCE ESTE FERICIREA. VA MULTUMIM, FRATE! SUNTEM AICI PENTRU A VA ASTEPTA. DORINTA MISCA UNIVERSUL. LUMILE SE LEAGA SI SE DEZLEAGA PRIN DRAGOSTE SI URA. MULTUMIM.
Sa te urnesti, oriunde si oricum. Doar sa te urnesti. Sa crezi in curgerea ta. La capatul ei te asteapta menirea, o barca din umbre de trestii, luntrasul scarbit si aproape mut, el te va duce prin mazga timpului dincolo de nesfarsirea asteptarii. Si sa-i platesti un ban vechi luntrasului de acuma bogat ori sa-i canti la urechile-i surde, sa-i canti jalea de a nu fi niciodata umbra.

*

Edda Sabatini, hetaira ascunsa in matasuri, recitand sutrele pacatului. Regina peste mofturile lumii. Vamuitoare a dorintelor neajunse si a clipelor de moarte.
Cu un gest scurt concediaza servitorul, acesta dispare zambind printre perdele grele si care se rasucesc lent in urma lui. Rudi, nehotarat, jenat de semiintuneric. Umbre in fasii impodobesc sala prelunga in care se afla. Undeva, in spatele Eddei, la o mare departare, o fereastra incarcata cu noapte.
- Te-am gasit totusi. Asa cum doreai si nu credeai.
- M-ai gasit, Edda.
Il conduce catre fereastra de la capatul salii. Undeva jos, intr-o adancime de

necrezut, orasul luceste precum un covor de cioburi. Alaturi de ei, pe o masuta, pahare inalte asteapta sa fie culese.
- Sa bei pentru mine, il roaga, si el bea pentru ea.
Edda rade, in penumbra ochii ei sunt aproape fosforescenti. Rudi ii ia paharul din mana.
- Ai baut cam mult cautandu-ma, acuma este randul meu.
- Ca pe vremuri, baiatule…
- Nu mai este ca pe vremuri, Magnifico.
Ea il cuprinde cu bratele. Sunt amandoi cam de aceiasi statura.
- Dar iti doresti sa fie, nu-i asa? De aceea te-ai intors de acolo (arata cerul intunecat), sa ma regasesti, nu-i asa?
Rudi se desprinde de Edda, isi reazama fruntea de de sticla rece.
- Iti place orasul meu?
- Jalnica lume pentru tine, Magnifico.
- Tot ceea ce domini este jalnic. Intr-un fel sau altul. Jalnic si meschin. Numai ce n-ai gandit inca si ce n-ai atins, numai ce n-ai dorit si nu ai visat este neatins de nimicnicie.
- Si acuma ce-ti doresti, Magnifico?
- Ti-ar placea sa-ti spun ca pe tine te doresc. Ar fi asa daca…
- Daca ce?
- Daca ti-ai arunca pe pustii gandurile grosolane despre mine. Daca ti-ai sugruma dispretul si sila pe care le ghicesc in privirea ta. M-am bucurat ca ai venit, daca ai sti cat m-am bucurat. Si daca ai sti cat am blestemat revenirea ta. Dupa ce mi-ai spus ca nimic nu mai este ca inainte. De aceea te-am si respins astazi desi imi urla sufletul si trupul de dorul tau.
- Asa stiu eu sa ma intorc, altfel as fi jalnic si meschin. E vina ta, Magnifico, cine te-a pus sa incerci sa ma domini?
- Esti un prost, Rudi Kvala, niciodata nu te-am dominat.
- Jocuri, Edda, jocuri si vorbe.
Silueta ei se deseneaza peste vartejul de culori al orasului Isi desface snurul pelerinei de matase si o lasa sa alunece usor, pe podea.
- Dar mi-am dorit asta, recunosc, adauga ea. Si mi-am dorit sa nu ma mai alungi.
Rudi zambeste.
- Nu mai am ce sa alung, Magnifico. Nu sunt nici grosolan, te doresc cu carnea, poate si cu sufletul dar de unde sa stiu eu ce vrea afurisitul asta de suflet? Acum sunt langa tine iar maine, cine stie, poate voi pleca din nou pentru a cara cine stie ce, cine stie unde. Si asta pentru ca sufletul imi cere sa plec. Si tot el ma aduce inapoi. Dincolo de dorinta mea, faptele, gesturile, cuvintele sunt doar jocuri. Pe care le jucam amandoi. Iar tu joci fermecator de prost. Tie iti ajunge lumea aiurita pe care zici ca o domini. Nimic nu ar fi in stare sa te lege definitv de mine. Definitiv, Magnifico, inseamna ceva ce nu poate fi descris in cuvinte. Definitv inseamna dincolo de ura si de iubire. Defintiv este singurul cuvant care nu este nici cuvant si nici joc.
- Atunci pleaca! ii cere ea.

- Domol Edda. Am nevoie de ajutor. Am incurcat niste ite si numai tu ma poti ajuta sa le dau de capat. Edda bate din palme, De la celalalt capat al salii, de dincolo de draperiile grele, apare un servitor.
- Dumnealui doreste sa plece, rosteste ea cu glas de gheata. Condu-l, te rog.
- Nu fii nebuna, Edda. Nu mai adus aici numai sa-mi dai un recital de doi bani. Stii ca am necazuri cu politia si pot pati o groaza de neplaceri mai tarziu, dupa ce am sa plec si am sa ma reintorc.
- Sa pleci, Rudi?
- Edda, nu mai este ca inainte, acum nu mai jucam nimic, gata, nu s-au terminat partiturile, esti chiar atat de stupida sa-ti inchipui ca ma poti opri dandu-ma pe mana politiei pentru pricini imaginare? Am banuit tot timpul mana ta, dorinta ta in interogatoriul pe care mi l-a luat un cretin astazi. Nu au ce sa-mi faca, sunt curat ca lacrima, stiu si ei asta. Numai ca exista un amanunt de care s-ar putea lega, un detaliu pe langa care au trecut astazi si care ar putea sa fie destul de puternic ca sa ma faca sa dispar. Defintiv. Un amanunt pe care nu aveau de unde sa-l cunoasca. Am ghcit in spatele acestei aiureli mana ta, dorinta ta, nu stiu ce le-ai indrugat celor de la politie de au fost atat de amabili. La naiba, stii foarte bine ca un tranzitor nu da socoteala decat in fata Tutelei, cum ti-ai imaginat ca ma poti opri aici astfel? Chiar atat de nesabuita sa fii? Unde vrei sa ma pastrezi? Doar in amintire? Daca intervine Tutela, nici acolo nu ai sa ma ai. Nu o sa ma ai niciunde. O sa ai regretul ca ai pierdut ceva important si nu vei sti niciodata ce, pe cine, de ce. Acuma va trebui sa cureti toata mizeria asta… Asta numai daca nu doresti intr-adevar sa dispar.
- Destul! Izbucneste Edda. Nu eu te-am dat pe mana politiei, de unde gandul asta?
Rudi isi strange mainile la piept. Respira adanc, respira ca dupa un urcus pe un munte care atinge norii si odata cu ei stelele. Se propteste din nou cu fruntea de geam. Edda trece dincolo de draperii urmata de servitorul tacut. Apare singura, dupa cateva momente, cu o sticla zvelta. Umple pahare si trage masuta la distanta de fereastra.
- Vino, spune ea, nu mai privi in jos, nu-ti trebuie. Rudi se supune. Dintre draperii apar doua fotolii pe care Edda le aseaza cu spatele la fereastra.
- Vino, stai jos, povesteste-mi.
- Turnul, baiguie el, turnul trebuie sa-l darami, sa-l narui… Este o cursa, intoarcerea mea aici este o cursa, o capcana.
Edda ii ofera paharul plin, Rudi bea din el, alcoolul arde domol, preface gandurile intr-o apa limpede si incremenita. Neurnita. Se aseaza pe un fotoliu.
- Linisteste-te, sopteste ea. Povesteste-mi.
Si Rudi povesteste.
- Edda, spune el.

DOI

Bucuria unei nopti nu va fi niciodata deplina atata vreme cat stelele vor exista. Lumina lor neluminatoare este suficienta sa te alunge din uitarea pe care ti-ai dorit-o. Infernul de la sfarsit de saptamana iti poate oferi un simulacru de bezna totala. Neocoloni beti se strang in intersectii ranjind si facandu-si semne. Torrieni grabiti

bat strazile spulberand reclamele care tasnesc din cute marunte ale aerului.
PAX VOBISCUM. CORTURI EUFORICE-REZIDENT II. APELATI CANALUL TERRA-TORR. GANDURI BESTIALE-NUMAI PENTRU NEOCOLONI.
Comunicatoare publice isi etaleaza indiferente intestinele, majoritatea sunt in stare de nefunctionare si vor ramane asa pana la inceputul noii saptamani.
INROLATI-VA IN ARMADA!-EXOTISM-NUMAI PENTRU TORRIENI.
CARTA IUBIRII-LIBERA PENTRU TOTI-GARANT TUTELA.
Actori de sfarsit de saptamana in sali de teatru ruinate interpreteaza URA SENZUALA-SOC SI RECULEGERE. SPECTACOL ALBASTRU-VIOL SIMULAT, SPECTACOL ROSU-VIOL AUTENTIC. TORRIAN, FOST OFITER AL ARMADEI-REZOLVARI DISCRETE SI DEFINITVE. Sunt momentele in care vanzatorii de droguri sunt urmariti si linsati de oameni imbracati in alb. Tunicile lor au cate un fluture brodat in dreptul inimii.
SALONUL EDDA-TANTRA-FRUMUSETE-REGASIRE-NUMAI NEOCOLONI. SECTOARELE R20 SI R21 IN CURS DE ELIBERARE-ANGAJAM JEFUITORI-DEMOLATORI.
FRATE! UNDE ESTE MAMA?
TERRA-TORR, VA MULTUMIM.
ISOLDA A SPUS: "TRISTAN ERA UN PEDERAST".
Un grup de neocoloni incercuieste un cuplu de torrieni, doboara barbatul, cativa raman sa-i administreze lovituri in continuare celui prabusit, pe femeie o trag intr-o nisa. De undeva, poate de pretutindeni, apar lumini orbitoare, grenade fotonice, ard retina pentru totdeauna, ard chiar si nervii optici facand imposibil orice implant. Apar trupe ale politiei, incarca intr-un vehicul blindat victimele si agresorii. Apoi dispar, nu se stie unde.
TOTUL ESTE.
Sa arunci luntrasului un ban vechi pentru osteneala ori te va lovi cu vasla peste sale. Iar vasla are greutatea timpului.

*

Poarta cu totii pelerine. Inutile, gandeste Rudi, aerul este cald, daca inchide ochii se poate inchipui undeva, pe un camp, vara, inaintea ploii. Nu simte apasarea peretilor de piatra, in parte datorita intunericului deplin, in parte ametelii care nu-l paraseste de o vreme. Faclii ard in stanga si in dreapta lui, faclii cu oglinzi metalice care reusesc sa spulbere putin din negreala care ii inconjoara.
- Eu sunt Roda, spune una dintre femei.
- Eu sunt Vera, spune cealalta.
Rudi le priveste neincrezator. Stau in fata lui, infasurate in pelerine, intinse pe jilturi de piatra. In spatele lor, colti de stanca, una din limitele grotei. In spatele lui bezna fara sfarsit. Si o adiere calda care ii ravaseste parul, respiratia unui animal fabulos care viseaza timpul.
- Te vom judeca, il avertizeaza Vera zambind.
- Te vom cantari, continua Roda.
- Te vom evalua.

- Te vom umili.
- Te vom apara.
- Te vom pedepsi.
- Terminati! Izbucneste Rudi.
- Intreaba-ne, cere Roda, netulburata. Ai acest drept. Esti speriat, nu este cazul, poti intreba orice. Iti vom raspunde.
- Prostii. Cine sunteti?
- Ti-am spus, suntem juriul, raspunde Vera.
- Suntem si judecatorii, completeaza Roda. Suntem si martorii tai. Singurii martori pe care ii ai.
- Si tot noi vom implini sentinta dupa ce va fi rostita.
- Deci sunt judecat, rosteste Rudi.
- O afirmatie ridicola rupta din context, il dojeneste Vera. Ce insemana sa fii doar judecat? Mai intai trebuie sa fii acuzat. Dar ce inseamna sa fii acuzat? Ca si cum ai aprecia un tablou doar prin valoarea vopselurilor si a panzei. Noi apreciem totul, intregul, eliminam restrictia conceptului de acuzare. Nu esti numai judecat, esti si apreciat, aparat, pedepsit, umilit, iertat.
- In virtutea carui drept m-ati adus aici?
- Noi suntem o instanta suprema, explica Roda. Dincolo de noi nu se mai gaseste nici ura, nici indurare. Suntem tot ceea ce doresti sa-ti imaginei despre noi. Suntem blande si egoiste, crude si generoase, cinice si naïve, supuse si demne.
Chipul lui Rudi se aspreste.
- Nu inteleg nimic.
- Vei intelege, il linisteste Roda.
Are vocea placuta, echilibrata si calda, senzuala chiar, o voce de tarfa scumpa capabila sa distruga un imperiu doar dintr-o laganare de solduri. O voce de amanta devastatoare gandeste el incercand sa-i desluseasca trupul prin faldurile largi ale pelerinei. Vera se ridica, este mai inalta decat isi imaginase, trece pe langa el fosnindu-si miscarile si lasand in urma o aroma discreta. Dispare in bezna din spatele lui, o vreme se aud pasii ei, din ce in ce mai slab, apoi liniste.
- Unde ne aflam, o intreaba pe Roda.
- Intr-un loc in care vei fi judecat, iertat, apreciat, pedepsit. Intr-un loc in care ti se poate intampla orice si unde chiar ti se va intampla… nu orice, ci un lucru pe care il vei alege tu mai tarziu. Inca nu stii care, vom afla cu totii. Ai sa intelegi.
- Unde se afla acest loc?
- Vrei nume de locuri, Rudi? Sau ce? Vrei o deslusire catre tinuturi ferme tie? Nu poti rupe spatiul in bucati spunand aici este Asta, acolo este Ailalta, stii asta foarte bine.
- Asadar sunt aici iar voi sunteti oricine, zambeste el.
- Inutil Roda, spune Vera apropiindu-se, inca nu intelege, va trebui sa fim rabdatoare.
- Va intelege, este marginit, se va revarsa curand intelegerea din el.
Vera se opreste in fata lui oferindu-i un pahar inalt, degetele li se ating.
- Stim ce iti place, putem veni in intampinarea dorintelor tale. Alteori va trebui sa

ne ajuti sa-ti aflam dorintele.
- Sunteti puternice, constata Rudi.
Vocile lor nu starnesc ecouri, doar cuvintele lui topaie in lungul peretilor si se lasa sugrumate de haul banuit in spate. Lumina facliilor tremura haituind umbre pe steiurile de piatra si pe chipurile lor.
- Judecati-ma, cere el.
Si tortele se frang.

*

Zorii, zamisliti de nehotararea departarilor, intuneca si mai mult camera. Rudi, chip pamantiu si ascutit zgarie neplacut albul patului fotoliu. Se trezeste, se ridica in capul oaselor, o tesatura alba luneca de pe el. Alaturi doarme Edda, trup copt, zadarator.
Se indreapta catre fereastra, covorul policrom al orasului s-a preschimbat peste noapte intr-o intindere cenusie. Dintre perdele apare servitorul stacojiu impingand o tava incarcata cu vase de argint. Priveste trupul Eddei apoi se intoarce catre Rudi.
- Dorinta eu de la Edda aici pentru tine.
- Iesi, maraie Rudi.
Edda deschide ochii, clipeste des, zambeste dar surasul ei nu este adresat nimanui ci, mai degraba, pare a privi catre noaptea care a trecut sau catre noptile de odinioara.
- Tu, spune ea si atat.
Se ridica si se apropie de Rudi.
- Este dimineata, Magnifico.
- Trist, murmura ea privind orasul. Nu-mi plac diminetile. Mereu am fost parasita in zori.
Ceva mai tarziu Edda ascunde ferestrele ca si cum ar cauta in draperiile grele ceva din noaptea care abia se risipise.
- Trebuie sa plec, Edda.
- Nu te grabi, baiatule, este timp si pentru asta.
- Creditul meu si tranzitul expira curand. Iar pana atunci…
- Pana atunci?
- Va trebui sa aflu.
- Sa afli, sa gasesti… Ana Kvala nici nu exista. Nu a existat niciodata, tu ai spus asta.
- Nu exista, Magnifico.
- Atunci? Trebuie sa afli ce?
Rudi nu raspunde. Se indreapta catre capatul salii, cauta iesirea.
- Ma intorc, Edda, spune el din pragul usii.
Are sentimentul ca nu este crezut. Coboara. O cadere catre orasul acum murdar, iese in strada si se lasa acoperit de purpura multimii. Merge la intamplare si, dupa ce trece de cateva intersectii, opreste un taxi..
- Unde? intreaba soferul si Rudi ii spune o adresa.
Strabate un teritoriu sterp, cu edificii pustii, benzi de trafic pleznite atarna de piloni

inalti si subtiri, gramezi de gunoaie marcheaza foste bulevarde. Soferul se descurca fara efort prin labirintul strazilor fracturate, prin haosul cladirilor moarte, se inscrie pe o bucla suspendata care traverseaza cartierul dezafectat. Din cand in cand sunt depasiti de transportoare. Orasul se rasuceste de cateva ori, apare in fata lor apoi trece in spatele lor, apoi se napusteste din stanga, un tunel ii inghite si ii scuipa printre alti colosi de beton si sticla sparta.
- E gata, destul spre aici. Suvenir, ceva?
- N-am marunt, se scuza Rudi apasand butonul contorului.
Patrunde intr-o cladire cenusie (toate cladirile sunt cenusii), coboara cateva nivele, strabate un coridor prost luminat se opreste in dreptul unei usi blindate.
TORRIAN, FOST OFITER AL ARMADEI – REZOLVARI DISCRETE.
- Cine esti, sfaraie o voce dintr-un difuzor de deasupra usii.
- Rudi Kvala, tranzitor.
Apoi se lasa tacerea. Rudi se simte stanjenit, i se pare ca este pe punctul de a face o mare greseala. O primejdie defintiva pandeste dintre cutele aerului, gandeste el.
- Sa-ti vad mutra, tipule, haraie difuzorul.
Un fulger ii arde retina. Un fulger mai scurt decat clipa mortii. Usa metalica se retrage din fata lui.
- Poti sa intri.
Incaperea in care intra este mica, nu are ferestre, nici mobilier inafara de un pupitru in spatele caruia se afla un individ marunt si chel, cu chip nefiresc de alb si fara o gura vizibila. Probabil o masca.
- Sezi, mormaie aratarea indicandu-i cu degetul un scaun subred.
Glasul pare a veni de jos, poate dintre scandurile podelei. Rudi se asaza.
- Da-i drumul la necaz. Si nu te grabi.
- Chiar esti torrian? vrea Rudi sa stie.
- Nu vorbesc eu, desteptule, ci o masina!
Torrianul (sau ce o fi fost) il priveste nemiscat.
- Esti chiar atat de bun pe cat se spune?
- Rezolv aproape orice cu conditia sa nu gadil Tutela prea mult. Daca o apuca stranutul ne spulbera pe amandoi. Daca se supara nici nu vreau sa ma gandesc ce se poate intampla… Te anunt ca am preturi foarte mari. Si pana acum nimeni nu a venit sa ceara banii inapoi.
- Pot plati oricat. Insa ce garantii am…
- Nici una! Mergi pe incredere. Usa este deschisa, poti pleca oricand.
- Caut o persoana pe nume Ana Kvala nascuta Narmour, neocolon.
- Atat?
- Nu. As vrea sa stiu daca Edda Sabatini, nascuta Sabatini, neocolon, are legaturi cu politia si de ce natura sunt acestea.
- Altceva…
- Sunt urmarit de politie, vreau sa stiu care este motivul.
- Bun. Mai departe…
- La dracu'! Ti se pare atat de usor sa afli toate acestea?
- Este usor. Scump si usor (glasul pare a incerca sa rada). Altceva.

Rudi ofteaza.
- Ce se gaseste in memoria Tutelei referitor la identitatea mea.
Torrianul nu schiteaza nici un gest. Poate ca nu este decat un plastic bine intocmit.
- Daca asta a fost tot… Poti pleca.
- Cat si unde platesc?
- Ai un credit vamal, Kvala. Transferi totul pe adresa mea si maine ai raspunsurile. Stiu unde sa te gasesc.
- Esti smintit, baiguie Rudi. Cu suma asta pot cumpara jumatate de oras.
- Cumpara-l!
- Nu-mi poti pretinde totul!
- Nu ti-am cerut viata, Kvala. Nu ma tocmesc. Ai uitat, vorbesti cu o masina.
Pupitrul se desface in dreptul lui, un comunicator iese la iveala, Rudi ezita apoi face transferul. Asteapta.
- Poti pleca, sopteste vocea. Nu eliberez chitante.
Iese in labirintul cladirilor pustii. Stie vag incotro sa se indrepte. Va trebui sa mearga pe jos pana va gasi un autobuz. Uriasi agresivi, giganti tembeli din otle, beton si plastic, cioburi perfide ascunse in gramezi de moloz, panglici de beton fisurate, tuneluri intunecate, respirand spasmodic, puturi duhnind a mucegai, balti de ulei, sange de masini, elitre din polimeri, oase de pasari, ogive din argint, pe toate acestea le strabate Rudi, murdar si asudat, injurand si clatinandu-se. Scancete metalice, ragaieli cleioase, rabufniri de aer fierbinte ii insotesc pasii.
Echipe de jefuitori-demolatori il opresc in rastimpuri si il ghideaza prin labirintul zonelor minate. Gaseste un tunel luminat si strabatut de vehicule dar si de pietoni zdrentarosi. Stie, simte, ca nu va ajunge nicaieri mergand pe jos, ii vine sa se tranteasca pe caldaramul murdar si sa urle de nervi. In cele din urma, epuizat, se retrage intr-o nisa a tunelului, tevi unsuroase tasnesc din pereti, se strecoara printre ele si se intinde pe o lespede cat de cat uscata si curata. Ii este somn si ii este foame.

*

Vera potriveste facliile, le aseaza mai bine pe suporturile negre. Pare absorbita de aceasta indeletnicire. In schimb Roda il priveste staruitor.
- Poti face si dragoste cu noi, daca doresti, ii spune ea incet.
Prin cutele pelerinelor Rudi le ghiceste vag formele. Ii este lehamite, isi doreste sa plece, are impresia ca un milion de ani a trecut de cand se afla acolo.
- Spune-i, Roda, totul, intervine Vera. Trebuie sa stie pana la capat.
- Poti ramane oricat cu noi. Poti fi judecat oricat si poti fi iertat mereu si mereu, alaturi de noi. Fireste, numai daca doresti acest lucru.
- Sunteti zalude, murmura Rudi.
- Suntem si zalude, accepta Vera apropiindu-se de el.
Se simte obosit si descurajat.
- Faceti ce vreti, le spune el.
- Ti-am spus ce putem face noi. Tu insa poti cere tot ceea ce doresti. De exemplu poti sa retraiesti un vis. Sau sa retraiesti o intamplare care te-a tulburat candva.

Daca vrei poti sa-ti retraiesti chiar si momentul nasterii. Ori de cate ori ai chef.
- Vreau sa ies, cere Rudi intr-un tarziu.
- Nu ai nevoie si nici nu ai unde. Vrei sa iesi pe Terra? Vrei sa iesi pe Torr? Pe vreuna din lumile cunoscute? Ar fi un gest primitiv si nepoliticos din partea noastra sa te trimitem undeva, sa te intepenim intr-o lume sau alta, ii raspunde Roda. Adu-ti aminte, ti-a placut dintotdeauna sa calatoresti, ti s-a oferit aceasta posibilitate, ti-a placut sa strabati universul dintr-o margine in alta.
- Sunt un navigator, recunoaste el. Tocmai de aceea…
- Tocmai de aceea te tinem aici. Poate doar pentru o zi. Poate pentru un timp imposibil de precizat. Ne-a placut mereu gandul tau de zbor si, de cate ori a fost cazul, noi ti l-am ajutat. Noi te-am sprijinit atunci cand erai ostenit si ai fi vrut sa te retragi. Noi ti-am dat puterea de a zbura.
- Cine sunteti de fapt?
- Ne poti numi judecatorii tai. Dar nu te judecam pentru o vina sau alta. Ci pentru ceea ce esti. Te judecam si pentru ce poti oferi si nu oferi. Si pentru un milion de alte lucruri.
- De unde veniti?
Cele doua femei se privesc pentru o clipa.
- De pretutindeni, raspunde Vera. Suntem de pretutindeni.
- Nu inteleg nimic.
- Vei intelege, il asigura Roda. Dar trebuie rabdare. Daca ti-am spune ca suntem la capatul lumii…
- Daca ti-am spune ca suntem trupul spatiului, carnea lui, sangele lui…
- Gandul lui chiar…
- Nu ai intelege mai mult.
- Trebie sa ai rabdare, incheie Roda.
Sunt fiicele spatiului, gandeste Rudi. Sunt la raspantia departarilor iar eu, un trecator intamplator, imprastiindu-le cumva linistea, nemiscarea in care s-au infasurat. Exista ceva de care se tem. Exista ceva care le amenita malul dulce in care dorm de la inceputul vremurilor.
De ce doua si nu trei? Se intreaba Rudi. De ce trei si nu zece? Simplu, una este inceputul iar cealalta sfarsitul. Si intre ele s-a intins timpul pe care, se pare, cumva l-au eliminat. Sunt spatiul fara timp? Sunt tenebrele, vidul deplin unde nu se intampla nimic? Nimeni nu intra, nimeni nu iese. Au ucis evenimentele?
Sunt crude, gandeste Rudi. Neincetat fiintele cu ratiune au adorat timpul. Chiar si nemarginirile le-au privit prin ochii timpului. Iar acum spatiul, mai bine zis fiicele lui se razvratesc, se razbuna, geloase pe eternitate. Sugruma timpul, curgerea, viata o umilesc alungandu-i moartea.
Sunt ielele demente de oriunde si de pretutindeni, sunt lase si tematoare cerandu-mi sa fiu rabdator. Rabdarea cere timp, vreme care sa picure.
- Ne iubim trupurile si ii iubim pe cei ca noi. Ai putea sa fii unul dintre ei, ii spune Roda.
- Ii uram pe cei care ne inseala, continua Vera.
- Ii judecati? intreaba Rudi.

- Ii judecam doar pe cei care cad spre tradare. Judecandu-i ii impiedicam sa ne insele. Tu esti unul dintre acestia.
Dar ai putea junge ca noi. Trebuie doar sa vrei.
Umpleau spatiul. Controlau fiecare volum. Plesneau de furie atunci cand timpul se strecura prin principiul de nedeterminare generand si ucigand evenimente. Triumfau cand stelele se prabuseau in sine.
Dar calatorii? Se intreaba Rudi. Calatorii aveau aparenta vesniciei. In schimbul a ce? Calatorind umpleau spatiul, il teseau. Din fiecare ruta strabatuta izvora spatiul. Calatorind infernal de repede ucideau timpul. Acum aici, imediat dupa, acolo. Intre doua clipe un navigator, un tranzitor putea atinge marginile lumii. Si tot timpul dintre margini murea.
Paradox. Miscarea presupune durata si intindere in egala masura.
- Pe tradatori ii eliminam, precizeaza Roda.
Ubicuitatea, gandeste Rudi. Spatiu fara durata. Aici si acolo simultan. Oriunde, acum! Impingeau fiintele spre miscare fara durata. Terra-Torr. Doua capete de drum pe care le putea atinge numai strangand o data din pleoape. Ceva nu se potrivea… Fiintele calatoresc generand spatiul si ucigand timpul. Dar timpul genereaza viata (care este o simpla insiruire de evenimente). Asadar fiintele elibereaza spatiul de timp anihilandu-se apoi.
Gandurile i se invartesc in cerc.
- Toate fiintele de aiurea doresc nemurirea. Visul alchimistilor din lumea in care te-ai nascut. Noi suntem pentru cei din trecut pactul cu diavolul. Va nasteti, capatati o forma, un volum, cersiti viata timpului nestiind ca tocmai timpul nu poate oferi vesnicia. Timpul nu se poate darui decat pe sine.
Fiintele, bastarzi intre durata si distanta gemand sub biciul amandoura. Veriga de legatura intre spatiu si timp sunt fiintele. Desigur, fiintele care au constiinta mortii. Numai ca, isi spune Rudi, eliminarea timpului nu duce la nemurire ci doar la nemarginire. Iar calatorii sunt cele mai slabe verigi intre durata si coordonate.
Dar pentru ce judecata la care este supus? Universul este impanzit de calatori, de materie in miscare. Substanta triviala alearga necontenit, atomi stingheri, praf, radiatie. Plus fiintele. Fapturi nenumarate isi intersecteaza volumele prin timp eliminandu-l precum doua raze de lumina in antifaza. La intersectia lor se naste intunericul.
Lumi fara numar, fara nume si fara chip isi trimit mesagerii pretutindeni. Telurile, scopurile lor marunte si obscure se insumeaza la scara universului decupland SPATIUL de TIMP.
Pentru ce judecata? Se intreaba Rudi.
- Suntem negreala, cerneala, smoala Universului, spune Roda.
- Ne poti iubi, aminteste Vera.
Sunt apa unei klepshydre sparte, crede Rudi.

*

O lumina rea ii strapunge pleoapele. Prudent, deschide ochii.
- L-am gasit, sefu'! aude o voce cunoscuta.

- Ce draku' mai vreti de la mine? intreaba Rudi.
- Sa ne plimbam un pic, ii raspunde albinosul.
Este smuls de pe jos si impins printre tevi. Aerul tunelului pute, i se face greata. Intr-un tarziu ajunge afara insotit de politist, o masina ii asteapta.
Ceva mai tarziu, in acelasi birou al politiei in care fusese cu o zi in urma. Acelasi individ negricios il invita sa ia loc. De data aceasta cu oarecare consideratie. I se ofera din nou tigari.
- Esti tare iubit, ii spune acesta.
- Toate femeile frumoase… incepe Rudi.
- O fi o femeie, nu stiu, raspunde politistul. Ni s-a recomandat sa-ti cerem scuze. Ce zici, ne-am purtat urat cu tine? Esti suparat pe noi? La urma urmei nu doream decat sa te aparam.
Si, pe cand spune asta, prinde sa zgarie cu un briceag marginea biroului. Multe scuze si-a mai cerut la viata lui, apreciaza Rudi privind lemnul maltratat.
- Ieri doreati altceva, remarca el.
- Telul nostru, protectia absoluta. Lumea aceasta intr-o parte si tu de cealalta parte. Se pare ca esti un tip interesant. Dar lumea asta nu are nevoie de lucruri interesante. Iti place, Kvala? Era liniste si pace in jur. De cand ai aparut pe interval parca toata lumea a inebunit. Trei crime, violuri nenumarate, spargeri si talharii non-stop. Un tip ca tine strica mereu peisajul.
- Si voi sunteti la fel ca mine, remarca Rudi.
- Asa-i, suntem la fel. Dar noi ne miscam cat mai putin. Si o facem cu folos.
- La urma urmei ce vreti de la mine?
- Acum nu mai dorim nimic. Ti-am spus, cineva te iubeste, cineva de sus de tot.
- Tutela?
- N-am idee, ametesc privind in sus. Poate Dumnezeu te iubeste.
- Atunci pot sa plec?
- Poti pleca dar ne-ai face nefericiti.
- Nici ca-mi pasa de nefericirea voastra.
Politistul se ridica de pe scaun si se indreapta catre fereastra. Priveste cateva clipe la forfota orasului.
- Nu ne place sa fim intrusi pe domeniile altora, spune el privind in continuare pe fereastra. Dupa cum nu ne plac intrusii. Adica oamenii care nu pot fi controlati. Oameni imprevizibili. Ca tine Kvala… Ai avut un credit vamal iar acum esti pe zero. Si asta numai ca sa afli niste lucruri pe care l-eai fi putut obtine chiar de la noi.
- Ana Kvala?
- Ana Kvala si celelalte… Ana Kvala nascuta Narmour… Stii bine ca nu exista o asemenea persoana. Nu exista nici un neocolon cu acest nume. Asta inseamna ca poate fi o intrusa. La fel ca tine. Iar noua…
- Stiu, nu va plac intrusii.
- E simplu. Cineva, in tranzit pe Torr se intereseaza de o persoana inexistenta, pune intrebari prostesti intr-un comunicator public ca si cum ar dori sa starneasca atentia lumii asupra lui. Cine este Ana Kvala? Nimeni nu stie nimic. Poate fi legatura

celuilalt. Numai ca… Te-ai comportat stangaci. Exact cum ar face un om atins de perplexitate. Cineva scos dintre ale lui. Te-ai comportat normal de anormal. Mai este si Edda Sabatini, fosta Kvala, de catva timp neocolon pe Torr. Asadar, Kvala… navigator-tranzitor prin bunele oficii ale Tutelei poposeste pe Torr, isi cauta fosta sotie apoi se intereseaza de presupus actuala sotie care de fapt nu exista pe Torr. Ce sa mai credem? Ca ti-ai pierdut mintile? Posibil dar greu de imaginat. Ai facut prea multa galagie. Ceva nu se leaga, Kvala. Inca nu stim ce. Poate fi o diversiune, atragi atentia asupra ta pentru ca, undeva pe Torr sa se intample ceva urat. Poate cineva cauta sclavi in spatele tau. Sau aduce droguri… Apoi te duci la un informator particular, ii donezi o suma fabuloasa numai ca sa afle cine este Ana Kvala dar mai vrei ceva… Vrei sa stii ce se ascunde in memoria Tutelei despre tine. Numai ca pretul platit este prea mare. Este aberant. Cu banii aceia puteai sa cumperi intreaga politie de pe Torr. Numai ca tu arunci cu banii intr-un fost ofiter al Armadei. Si pleci spre casa, fluierand. Corect?
- Asa a fost, recunoaste Rudi.
- Vezi tu, informatorul pe care l-ai platit este acum in custodia noastra. Il torturam de cateva ore dar n-am scos nimic de la el. Si presimt ca nici nu vom scoate ceva… Banii pe care i-ai cedat informatorului ar fi putut fi o plata prin intermediar. Ar fi putut dar nu este asa. Informatorul este un drum mort. Infundat. Dupa cum infundate iti erau sansele sa ajungi in oras umbland pe jos printr-un cartier in curs de dezafectare. Te puteai rataci. Si chiar te-ai ratacit.
- Nu stiu daca m-am ratacit, eram doar obosit.
- Desigur. Erai obosit. Si te-ai retras intr-o galerie de serviciu unde ai adormit.
- Asa a fost.
- Chiar asa sa fi fost, Kvala?
- Doar m-ati gasit acolo, dormeam nu-i asa?
- Asta nu inseamna nimic. Oamenii mei te-au cautat toata noaptea prin mizeria aceea de galerie si nu au dat de tine.
- Si ce vina am eu?
- Sa zicem ca de oboseala te-ai retras in galerie. Sa zicem ca ai adormit acolo, sa zicem ca oamenii mei sunt orbi si de aceea nu te-au gasit. Numai ca noi te-am urmarit foarte de aproape.
Politistul se apropie de Rudi si il trage de guler. Din tesatura camasii se desprinde o pastila cafenie.
- Un lucru banal, Kvala. O folosim din rutina, toti cei urmariti de noi le arunca dupa primii zece pasi. Foarte putini le pastreaza. Naivii sau cei foarte abili. Tu unde te inscrii, Kavala?… Transmitatorul ne-a aratat in fiecare clipa unde te-ai aflat. Numai ca, dupa miezul noptii, am pierdut semnalul. A amutit pana in zori, cu putin inainte sa te gasim. Ce parere ai?
- Tampenii.
- Fireste, asa ne-am gandit si noi. Nimic mai mult decat o tampenie. Un simplu divertisment pentru noi. Pentru ca acuma reprezinti miza unui joc la care nu avem acces. Cineva te iubeste, Kvala. Altfel ai fi intrat in camerele de tortura. Sincer sa fiu nu cred ca Tutela este la mijloc. Tutela are alte lucruri de rezolvat decat un

amarat de tranzitor… Eh, asta a fost tot. Poti sa pleci. Sper sa ne mai vedem, Kvala. Atunci cand nu o sa te mai iubeasca nimeni.
Este condus spre iesire. Se gandeste la drumul facut ieri prin cartierul dezafectat. Cuvintele politistului: ametesc privind in sus. La marginea trotuarului, Edda.
- Gata, Edda, m-am intors. M-am intors de niciunde.
Isi priveste mainile murdare, pline de praf si de unsori negre.
- Maine ia sfarsit tranzitul. O sa plec… Este ultima cursa, Edda. Am sa ma intorc si am sa renunt la oficiile Tutelei. O sa te iau de aici si ne mutam pe Terra. Vreau sa fie ca pe vremuri si o sa fie, Magnifico.
Edda, surprinsa, incearca sa zambeasca.
- Ce te uiti asa?! Lichidam porcaria de aici, ne intoarcem pe Pamant, ne intoarcem acasa. Renunt la calatorii!
- Ar fi frumos.
- Va fi frumos!
- Numai ca nu vei renunta la calatorii.
Rudi izbucneste in ras.
- Cine este Ana Kvala, baiatule?
- Nimeni, Magnifico, un vis, o inchipuire. Haide sa ne imbatam.

*

- Asadar sunteti zalude, spune Rudi intinzandu-se pe jos. Sunteti si naïve si cinice. V-ar face placere sa raman alaturi de voi. Sa ma iubiti, sa ma judecati, sa ma umiliti, sa ma aparati. Ma gandesc, ma intreb de ce?
- Ti-am explicat, raspunde Vera apropiindu-se si intinzandu-se langa el. Ai putea fi unul ca noi. Te iubim. Si nu vrem sa cazi spre tradare. Judecandu-te ne aparam si te aparam.
- De cata vreme sunt aici? intreaba Rudi rasucindu-se catre Vera.
Aceasta nu-i raspunde, ii atinge usor obrajii. Rudi intelege, ar fi trebuit sa aibe o barba tepoasa. Obrajii ii erau netezi sub degetele Verei.
Nu ii este nici foame si nici sete. Paharul cu alcool adus de Vera sta neatins la dreapta lui.
- Vreau sa plec, cere el din nou.
- Suntem datoare sa te convingem sa ramai. Desigur, nu te putem retine cu forta, vom cauta in schimb sa te induplecam a ramane, ne este atat de placut cu tine…
Rudi priveste peste trupul Verei, priveste catre intunericul grotei. Un curent slab de aer vine dintr-acolo. Brusc, sare in picioare.
- Tine-l, Vera! Striga Roda.
Aceasta se incolaceste de picioarele lui apoi simte bratele Rodei cum ii cuprind umerii. Se prabuseste sughitand si lovind-o salbatic pe Vera in pantec. Stransoarea ei slabeste pentru o clipa, suficient cat sa-si elibereze picioarele. Degetele Rodei ii cauta ochii. Se scutura, Roda cade langa el si, in clipa urmatoare Rudi se ridica. Vera zace fara sa dea vreun semn de viata iar Roda geme tinandu-se de frunte.
Mai usor decat credeam, isi spune Rudi. Roda nu-i da nici o atentie, se apleaca spre Vera.

- Ce ti-a facut, te-a lovit rau? murmura ea sarutand-o pe obraji si pe gura.
Rudi inhata o faclie si se repede spre intunericul grotei.
- Spune-i ca nu va gasi nici o iesire, aude vocea stinsa a Verei. Noi suntem iesirea lui…
Alearga in lungul unei galerii inguste, la prima bifurcatie are o ezitare dupa care porneste spre stanga. Se catara prin cotloane inselatoare, galeria nu pare a fi cioplita de mana de om. Apoi ajunge in dreptul unui put. Scoabe de fier coboara in adanc. Alaturi, intr-o firida, o masuta incarcata cu pahare si cateva sticle. Arunca in hau o sticla si asteapta. I se pare ca zareste dupa un timp, o licarire. Poate fi orice, un foton ratacit, o iluzie izvorata din mintea lui obosita. Ezita privind scoabele. Prinde sa coboare dar dupa cativa metri faclia ii scapa din mana, flacara aproape ca i-a atins fata. La lumina slaba vede peretii de piatra, putul pare sa coboare la nesfarsit, faclia a devenit un punct abia vizibil dupa care dispare. Dar fara sa-si dea seama daca a atins limita de jos sau, pur si simplu, nu mai putea sa o zareasca din pricina adancimii.
- Asa ceva nu exista nicaieri, bolboroseste Rudi inclestandu-se de scoabe.
De sus se aud voci, glasurile Rodei si Verei. Este tentat pentru o clipa sa se intoarca. Porneste sa coboare, glasurile se estompeaza. Acum par a fi sunete scoase de alte fiinte. Isi imagineaza o inghesuiala de elitre, de abdomene moi, de aripi membranoase si uscate urmandu-l in acea negreala. Bezna se joaca cu el, ii trimite iluzii de lumina, doar doar i se vor rataci mainile si atunci va putea zbura liber. Simte falfairi catifelate pe ceafa, are impresia ca intunericul este imbibat cu viata, fapturi absurde il inconjoara in aer, covarsindu-l, tragandu-l catre hau.
Se agata din ce in ce mai crispat de scoabe. Si continua sa coboare, incet, bajbaind la fiecare treapta. Si, dintr-o data, neantul. Nu mai gaseste nici un punct de sprijin. Peretele se curbeaza sub el intr-o surplomba.
- Cineva a infipt scoabele astea cu un scop, mormaie.
Nu are idee cat a coborat. Probabil nu foarte mult, ar putea sa se intoarca. Numai ca… Din lateral il atinge un curent de aer. Pipaie cu mana si descopera intrarea in tunel. Cu grija, trece catre noua galerie, se izbeste cu capul de tavanul jos, reculul este atat de puternic incat vede flacari dansand prin fata ochilor si este pe punctul sa se prabuseasca in put. De undeva, din spate si de jos se aude glasul Verei.
- Adu-l inapoi, Roda, spune-i ca l-am iertat.
Bezna striveste sunetele, cuvintele par ca vin de la o distanta imensa, un copil scancind intr-o noapte definitva. Dar mai aude ceva, un susur inaintea lui, o apa, un rau subteran, poate o sansa de iesire. Se gandeste la tavanul de piatra de deasupra, la adancimea galeriilor. Catacombele stravechi ale torrienilor, la fel de fara sens ca si acestia. Se mai afla inca pe Torr? Probabil ca da. Nimeni nu poate parasi o lume fara bunavointa Tutelei. Vera si Roda spusesera ca sunt o instanta suprema. Rudi nu cunoastea nimic mai presus de Tutela. Atunci erau un juriu al Tutelei? In ce scop? Gresise? Incalcase vreo lege? Hbara nu avea de asa ceva. Nu avea cunostiinta de legi ascunse, navigatorii-tranzitori se angajau de bunavoie si nu li se cerea decat sa strabata universul renuntand in schimb la un tarm, la un prag pe care sa se opreasca atata vreme cat erau sub contract. Deveneu carausi, toate lumile le

erau deschise, reprezentau o casta privilegiata. Si, ceea ce era important, se puteau retrage oricand. Neconditionat. Dupa prima cursa sau dupa o mie de curse. Pe oricare dintre lumi. Cumplit de bogati.
Asadar nu avea cum sa greseasca, nu existau reguli de care el sa nu stie. Si totusi, cineva, probabil Tutela, il judeca. Din nou intrebarea, se mai afla pe Torr? In fond de ce l-ar fi dus in alta parte? Sigur, o judecata presupune un ceremonial si o minima coerenta. Ii oferisera spectacolul dar acesta era mai degraba ridicol decat solemn. Greu de crezut ca Tutela se indeletnicea cu asemenea lucruri. Atunci cine il judeca?
Ii incearca gandul renuntarii. Ar dori sa se intoarca in grota luminata dar groaza de putul imens il determina sa ramana pe loc. Apoi prinde sa inainteze, cu grija, pipaind atent peretii. Pe masura ce se deplaseaza murmurul dinaintea lui devine din ce in ce mai puternic. Chiar si intunericul pare a se dizolva intr-un soi de licarire rosiatica.
Asteapta, asculta, din urma nu prinde nici un sunet, oare renuntasera sa-l mai caute? Inainte murmurul de apa. Un rau subteran, cu siguranta. Trece in noua galerie, o faclie infipta intre stanci risipeste bezna, aproape ca-l dor ochii. Un rau, asa cum banuise, se vanzoleste la cativa metri de el. Iar pe o lespede, un om asezat cu spatele. Rudi se apropie cu grija, celalalt se rasuceste catre el. Un batran, chip scofalcit, late de par murdare ii atarna ie frunte.
- Vino mai aproape, il invita batranul. Nu-ti fie teama, te-au chinuit smintitele alea?
- Le cunosti, intreaba Rudi.
- Sunt de prea multa vreme aici ca sa nu stiu pe toata lumea.
- Unde suntem?
- Langa un rau, nu se vede?
Apa neagra se rostogoleste manioasa printre pietre, incearca sa estimeze daca ar fi posibil sa treaca raul cu piciorul, probabil ca nu, malul celalalt nu se zareste.
Alaturi de batran, pe lespede, un stergar alb cu resturi de mancare si o sticla plina pe trei sferturi.
- Daca stiam ca vii isi opream ceva de haleala, se scuza batranul. Ti-e foame?
- Nu, rosteste Rudi.
- Atunci ia de bea.
Gusta din sticla pe care i-o ofera necunoscutul. Un alcool slab, probabil vin, cam aspru la gust dar totusi bun.
- Ce faci aici, intreaba Rudi.
- De obicei trec lumea pe partea cealalta. Uneori dau si sfaturi. Daca vrei sa treci imi spui, am o barca dosita mai incolo.
- Cine-s Roda si Vera?
- Niste smintite, ti-am spus. Ce ti-au facut?
Curios, mintea i se acopera cu ceata. Nu a uitat, isi aminteste perfect numai ca imaginile par a veni de la mare distanta sau dintr-un trecut departat.
- Niste razgaiate, adauga batranul. Vor sa fie iubite, auzi… Cine nu le cauta in coarne este azvarlit fara menajamente. Cred ca nici nu ar trebui luate in seama, cel

mai bine este sa le indrepti salele cu un par zdravan.
- Asculta, intervine iritat Rudi, ai auzit vreodata de Tutela?
- Oi fi auzit, pe aici rece multa lume si toti spun vrute si nevrute.
- Cum pot iesi de aici?
- Pai, ti-am spus, cu barca.
Un labirint tainuit sub aparenta de supunere a lumii Torr? Un refugiu esoteric al Tutelei? Se simte cuprins de indoiala. Cine il manevreaza? Un luntras ticnit care habar nu are unde si-a lasat luntrea, doua femei nebune pretinzand ca il judeca in virtutea unei puteri pe care el nu o intelege?
Pornesc amandoi in josul raului, in cele din urma gasesc barca, zacea rasturnata si sub lumina palpaitoare aducea cu un bolovan mare.
- Sa ne odihnim, propune batranul. Cautarea asta m-a obosit.
- Pot sa vaslesc si singur, il asigura Rudi. Daca vrei sa te odihnesti o poti face pe celalalt mal.
- Asa de rau te-au speriat, rade luntrasul.
- Vreu doar sa ies de aici! aproape ca zbiara Rudi.
- Si cine iti spune tie ca iesirea este pe partea cealalta?
Rudi nu-i raspunde, intoarce barca si o impinge spre apa. Batranul il urmeaza bombanind.
- Sa te vad, zice el.
Cu miscari nesigure Rudi prinde vaslele, curand sunt inconjurati de bezna, o barca pe o mare de cerneala, o torta si cam atat.

*

Edda Sabatini investmantata intr-o tesatura alba, Rudi posomorat. O cuprinde pe dupa umeri. Ar vrea sa spuna ceva, renunta. Urmeaza despartirea, plecarea lui. Edda, un tarm asteptandu-l. Aparandu-l de risipire. Trupul lui pe drumuri, dorindu-si casa.
Saltul.
Neantul.
Din ochi ii sunt smulse cioburi de lume. Este gol pe dinauntru. Ajunge acasa. Este dezmierdat, maini iubitoare ii ating fata. Mainile Anei.
- A fost ultima cursa, ii spune Rudi. N-am sa mai plec niciodata, Ana. Renunt la Tutela si ne intoarcem pe Pamant.
- Bine Rudi, il aproba ea.
Si Rudi stie ca ea il crede. Ea il doreste, mereu mai aproape, cat mai aproape. Definitv de aproape.

*

Sare din apa si trage barca pe nisip. Aude glasul luntrasului.
- Cauta peretii, ai sa gasesti tot ce ai nevoie.
Se intoarce dar barca deja era departe.
- Hei, intoarce-te, unde pleci? Spuneai ca poti da sfaturi!

- Nu mai ai nevoie de sfaturi. Ti-ai amintit… iar Tutela nu suporta sa stii ce te cheama sa calatoresti. Ai fost judecat.
Atat, nimic mai mult. Raul bolborosind neinteles la picioarele lui. Gaseste mai apoi o torta, aceasta se aprinde doar la atingerea mainii.
- Am fost inselat, spune el nimanui.
Tutela, o caracatita judecandu-l, determinandu-l sa doreasca drumurile. La fiecare capat de drum cineva il asteapta, dorul lui pentru tarm il determina sa plece. La fiecare punct terminus il astepta o Edda. Un milion de Edda. Pe care le uita de fiecare data, amintindu-si de ele odata ajuns la destinatie. Numai ca si-a adus aminte de primul salt. De Ana Kvala, fosta Narmour.
Il trece un hohot de ras. Presimtind un timp nesfarsit se aseaza pe nisip si incearca sa murmure un cantec. In lumina nehotarata a facliei il cuprinde un dor cumplit de Ana Narmour.

© Rudi Kvala

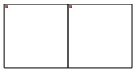

Acordati o nota povestirii:
4 = slaba; 10 = excelenta

Adresa e-mail (necesara)	**Nota:**
	45678910

doriti sa fiti notificat cand apar noi povestiri?

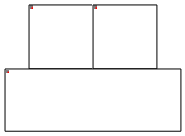

Copyright-ul © acestor povestiri apartine autorilor.
Website design si continut © Ivy&Co.
(online)